

UUNO KAILAS KÖLTEMÉNYEIBŐL (1901—33.)

HÁLÓBAN

*Hal vagyok, ki a hálóból
menekülést nem talál.*

*Testem mélyen fölsebezte
sok éles, metsző fonál.*

*Ragyogó, mély, kristálytisza
víznek tükre int felém.*

*Szabad halak, ti hozzátok
nem juthatok soha én!*

*A tengernek zöld szemébe
csak messziről nézhetek.*

*Kis lazacok, be örömet
cserélnék én véletek!*

*Ha örvénybe kerültök ti,
ellsülyedtek — s vége van.*

*Csak a sorsnak hálója öl
lassan, lassan, kínosan.*

A HATÁRON

*Határunk nyílt. Előtte
van Ázsia, Kelet.*

*Európa, Nyugat mögötte,
ört állok én közepett.*

*Tündéri föld mögöttem;
rajt' falvak, városok.*

*Hazám, én drága kincsem,
védlek, fiad vagyok!*

*Éjjel süvöltve támad
szél ott túl s hord havat.*

*— Uram, atyám- s anyámnak
adj csöndes álmokat!*

*Töltsd be csüreinkeket,
a nyáj számos legyen,
áldjad meg földjeinket!
— Én ört állok híven.*

*Keleten téli éj dül
árasztva zord fagyot.*

*Csak szolgálás van ott túl —
tanúk a csillagok.*

*Árny leng a messze pusztán:
Iván, a szörnyeteg.*

*Vészjóslat kél az ajkán:
véres regg közeleg.*

*De sírból lóra pattan
apáink serege*

*s kopját ragadva bátran
ront a határ fele.*

*— Halljátok, síri lelkek,
amit most fogadok,
s ha eskümet megszegném,
sújtson le bosszútök:*

Nem fog tapodni ellen
nyugalmatok helyén,
nem lép e hantra kegyetlen' —
a Végeken ör lesznek én!

Idegen nem lesz soha úrrá
azon, mi szent örökünk,
bár sáskaként zúdul rá!
Sírt ás neki kezünk.

Bösz medveként dühödve
kiállok a fegyver elé,
hogy áldást hozzak a nőkre
s a kis bölcsők fölé

Nyílt a határ. Előtte
van Ázsia, Kelet.
Európa, Nyugat mögötte —
én ör vagyok közepett.

Finn eredetiből fordította: **Bán Aladár**

A MAI ÉLETEM IS CSAK ENNYI...

Hintára kapaszkodtam egyszer, aprócska
lány, alig tíz éves talán. Fölöttem kéket
tükrözött az ég és a hársfák lombján
szelíden táncolt a fény. Nem félsz?
— kérdezte anyám. Én nevettem.
Körülöttem forrt a zaj,
a liget sikongott s ember-ember hátán
hömpölygött a széles, poros utakon.
Repültem! . . . Milyen parányi volt lent
a nép s milyen furcsa ágbog az integető kéz.
Eveztem vakmerően, egyre följebb,
mámorosan tagadtam a földet és siklottam
a messzeség és a titkok tárt öle felé.
De egyszer, jaj, a hintáslegény iszonyú keze
felém kapott és kimért pályámról
átlendített durva röhögéssel.
Egy pillanat! És az örült ivben minden
fejtetőre állt: hidak, fák, házak és
emberek parányi ponttá zsugorodtak
csak a testem nőtt a szédület örvényében
emberfölöttivé . . . Aztán zuhantam és én
az eleven anyag, aki egy percre láttam
a kaoszt és kitért eget, — megborzadva
és utálkozva bukdácsoltam a földön.

A mai életem is csak ennyi . . .
és ez emlékebe fáradt arcom beletemetem.

Nagy Méda